

Csurgó és Vidéke

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati hetilap — Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁR
Egész évre 8 korona. Félévre 5 korona.
Negyedévre: 2 korona.
Egyes szám ára: 20 fillér.

Társaszerkesztők: **Dr. Nagy Sándor**, ügyvéd.
Matter János, főgimn. tanár.

KIADÓHIVATAL:
Vágó Gyula könyvnyomdája,
hova az előfizetési díjak és a hirdetések küllendői
Hirdetések jutányosan szími atnak.

Felhívás előfizetésre!

A „Csurgó és Vidéke” a mai számmal a VIII. évfolyamba lép. „Hét tél, hét nyár, hét kósó” tartja a közmondás, hogy megmaradnak-e a házaspárok. A Csurgó és Vidékénél elmúlt a hét tél, hét nyár s megvolt a kósó.

Teljes bizalommal vagyunk az iránt, hogy a lefolyt hét év alatt közönségünk megbarátkozott lapunk szellemével és ha eleddig pártfogolta, jövőben még jobban pártolni fogja.

Hogy a közönség tetszését kiérdemeljük, igérjük, hogy a „Csurgó és Vidéke” külső csinos kiállítására mindenkor gondunk lesz; adunk mellékletet is, ha lesz anyag.

Hogy lesz anyag és az anyagban tartalom: a kettős szerkesztőség elég nagy garancia. A hét nyár, és hét télből a kósó megmaradt, lesz tehát a mivel szózassék.

Az előfizetési árak egyébként a régiéek:

A „Csurgó és Vidéke” előfizetési ára:

Egész évre	—	—	8 kor
Fél évre	—	—	4 kor
Negyed évre	—	—	2 kor.

Teljes tisztelettel
VÁGÓ GYULA,
a „Csurgó és Vidéke” kiadója.

Bucsuzás és beköszöntés.

Bucsuzunk, hogy megköszönjük a nagyérdemű közönségnek lapunk iránt való nemes érdeklődését, beköszöntünk, hogy a közönség lapunkat továbbra is támogassa, sőt buzgóbban támogassa mint eddig. Kecsegtet a remény, hogy ebben nem csalatkozunk.

Világmozgató eszmék egy vidéki lap hasábjain nem szerepelhetnek; ha pedig ilyesfélebe egy kisebb körre szorított vidéki lap belefog: nevetségessé válik, még a komoly köntös mellett is, melylyel feltűnni vagyik.

Olyan szerepre vállalkozik, mint Thersitész a trójai háboruban, ki a királyokat s életüket vette nyelvére, pedig ő maga leledzett a legtöbb testi-lelki hibában. Testileg mert sánta, pupos, hegyes fejű és kócos volt, tehát valóságos torzalk; lelkileg, mert nyelvét túrtörtetni nem tudta, kákán is csomót keresett s hozzá a legharapósabb iróniával festette a talán még gyöngye megszólásra sem érdemes tévedéseket.

Tisztelt olvasók! A fontoskodó nagy arctól, a harsogó nagy hangtól óvakodni fogunk; a Thersitész-féle személyi támadásokat pedig egyáltalában igyekezünk kizárni a lapból. Kizárni annyival is inkább, mert az ilyesmi csak áldatlan viszálykodást, ádáz meg-

hasonlást és gyűlöletet kelt: s az egykor jó barátok egymáson rágódó haragosokká, az egykor összejáró családok megbékéltetlen ellenségekké lesznek mert a rossz, mint a szerbtövis, könnyen terem és terjed; egész táborok állanak fel csakhamar a közgyűterén is egymással szemben, a mivel azután egyesek, családok, egyesületek s a közügy szenvednek s valami áldásos, üdvös dolog létrehozására csak ritkán kerül alkalom.

Közbe azonban lehet, hogy egy-egy erősebb hang is megszólal. De a mint az ég dörgése és villáma a nagy szárazság idején még borzalmassága mellett is örömet kelt a gazdában, mert felvirul a vetés, szebb lesz a kalász s teltebb a szem a jótékony esőre, mely az égzengéssel jár: úgy egy-egy talán cikázásos dörgőbb hang még ha egy vidéki lap hasábjain jelen is meg: nem egyszer áldásosabb eredményt ér el, mint a folytonos cirógatás, hizelgés, vagy pláne talpnyalás.

Lapunk a lefolyt hét év alatt hizelgeni nem hizelgett, talpnyaló megépenséggel nem volt. Erősen szólt, ha erős hang kellett, izgatott, ha izgatásra volt szükség; de viszont a hála és elismerés koszoruit fonta a valódi érdemek előtt, sőt több dologban kezdemenyező volt, kivált a mikor lankadni nem tudó működésre, ébrenlétre volt

T á r c a.

Fiam születésekor.

Hallgasson a lárma,
Hallgasson a zej!
Lelkembe' mi cseng-bong,
Oly édes a dal.
Virág fakadásról
Szól búváson az;
Pompád, virulásod
Kél újra tavasz!

Szivemre leszállnak
Álmok szeliden.
Mélázva, merengve
Karjukba' pihen.
Hétköznap hangot,
Hogy értene meg?!
Bölcsőbe' fiamnak,
Kis ajka piheg!

Bpest 1899. okt. 24.

Hollósy István.

Egy csecsemő keservei.

Nagyon sokat szenvedek. Kimondhatatlanul vágyódom ama boldog óra után, a melyben végre kiszabadulhatok a pólyából. De bizony még nagyon sok időnek kell elmulnia, míg oly nagy leszek, mint azok, a kik most engem kineznek.

A felnőttek ostobasága miatt szenvedek s még csak meg sem mondhatom nekik, hogy mily kevésbé értenek engem. Már azt sem tudom, hogy mit csináljak, mindig terhemre vannak s folyton csak keserűséget okoznak nekem, mert akármit teszek is, mindig félreértenek.

Például: nyugodtan fekszem a bölcsőmben s örülök, hogy végre egy kis ideig egyedül lehetek. Tehát a szoba mennyezetét nézegetem s mivel jó kedvem van, dudolgotok egy kiesit. De erre már azonnal berohan valaki, a ki rángatja a bölcsőt. Az agyam ringatózni kezd, a mi igazán borzasztó. Próbálja csak meg akármeddig felnőtt ember: ringattassa magát egy fél óráig. Természetesen azt kívánom, hogy a ringatást hagyják abban s kiáltozom. De erre kezdődik még csak igazán a ringatás, úgy, hogy az egész szoba forog velem, elsötétednek a szemeim. Erre földühösödöm s most már ordítok. De ez még nem elég; kivesznek az ágyamból s

oly magasra emelnek, hogy azt hiszem, a szoba mennyezetébe akarják vágni a fejemet; de nem. Csak hintáznak le és föl, miközben hiában sírok és ordítok, annál jobban hintáznak. És ez így tart mindaddig, a míg csak a dühtől és remegéstől annyira ki nem merülök, hogy elakad a lélekzetem.

Nem jobb lett volna, ha békében hagytak volna s a bölcsőben tovább dudolgtattam volna?

S még hozzá úgy tesznek, mintha mindez csak az én kedvemért történt volna.

Máskor meg ismét jól érzem magam s nagyon csöndes vagyok, megrémülnek s noha semmi rosszra sem gondolok, azonnal az asztalra tesznek s gondosan megnézegetnek, de mindig csak akkor, a mikor nem kellene. Mikor erre igazán szükségem volna, akkor senkinek sem jut eszébe, hogy az állapotom iránt érdeklődjenek.

Borzasztó, hogy milyen ostobák ezek az emberek.

Máskor meg fáj a fejem. Rendesen akkor, ha nagyon sokáig ringattak vagy hintáztak. Tehát sóhajtok egyet-egyet. Ezzel azonban elég bajt szerzek magamnak. Azonnal az ablakhoz visznek s a tiszteletemre annyit dobolnak az ablakon, hogy fülem zügg bele s egyre rosszabbul leszek.

szükség s egyesek szundikálni akartak; mikor mozogni, küzdeni, harcolni kellett a jóért s épen akkor tétlenül meg akartak állani még a legnemesebben gondolkozók is.

Sokan nagyon kicsinyleni szokták a vidéki hírlapiródot. Az ilyenek nagyon is elavult eszméknek hirdetői, mert nem veszik tekintetbe, hogy a vidék érdekeit is felölelő helyi hetilap igen alkalmas helyi és a környéket érdeklő eszmecserek megindítására és megvitatására.

De alkalmasak a helyilapok arra is, hogy mintegy patakjai egy nagyobb folyónak vagy tónak, azaz mintegy erei a főváros ujságainak, a vidék érdekeit kellő megvilágításban közöljék a központtal, az ország szívével: hogy viszont maguk is átvegyék a fővárosi sajtó közléseit, eszméit s hol társadalmi, hol gazdasági, hol szépirodalmi, hol politikai . . . tekintetben a fővárosban megjelenő lapoknak, mintegy az ország szíve dobbanásának lüktető erei legyenek.

A politika lapunkból eleve ki van várva. Annál több rész jut ki a társadalmi és gazdasági tárgyakra.

Jut a szépirodalomnak is egy rész, de ez utóbbira jelezni kívánjuk, hogy némi rossz összevágást, rossz asszonánót versnek tartani nem fogunk, a mint viszont, ha tartalom lesz a versben azt még gyöngébb rímek mellett is közöljük: hisz Szabolcska versei nem a rímért, de belső tartalmukért igazi költői alkotások.

A tárcában igyekezni fogunk változatosságra és a „Csarnok”-nak nevezett rovatban hasonlóképen. Hogy mennyire fogunk megfelelni a jóakaratu közönség kívánalmainak a szépirodalmi részről, a közel jövő mutatja meg.

A jövő általában véve, sok tekintetben biztató.

A kiadó, mint az előfizetésre vonatkozó felhívás mutatja, nem sajnál költséget, hogy lapunk kiállítása csinos legyen; közben mellékleteket adni hajlandó, ha a lapunk köré sorakozó munkatársak tevékenyek lesznek és ha a n. é.

közönség pártolása csökkenni nem fog, illetőleg ha emelkedik majd lap e pártolása.

A szerkesztőségnek is gondja lesz, hogy lapunk változatos és tartalmas legyen. Hogy ilyené lehet, arról a volt munkatársak kezeskednek és kezeskedik az, hogy Adorján Miklós, nem kis érdemű paedagogiai írónk és dr. Wellesz Gyula és velők még többen is lapunk munkatársai közé álltak.

Mikor volt munkatársainkat kérjük, hogy lapunkat továbbra is támogassák, az ujakat és a még jövődöket, hogy még magasabbra emeljék: ugyanekkor a közönséget is kérjük, hogy pártolását a Csurgó és Vidékétől meg ne vonja.

A szerkesztőség nevében

MATTER JÁNOS

főimn. tanár, mint társszerkesztő.

Tekintetes Szerkesztőség!

Mint a „Csurgó és Vidék” egyik de- resedő munkatársának legyen szabad néhány szót intéznem a Szerkesztőséghez az 1899. 52-iki száma révén.

Kérem, Társszerkesztő Urak, Önök hallalal üdvözölték a karácsonyt?

No, ez szép dolog!

Csak egyre kérem a társakat, már mint a szerkesztő társakat, hogy nagypéteken övmdallal kezdjék a számot, halottak napján nászhimnuszai üdvözöljék a közönséget!

Ugy értesíttem különben, hogy semmi hiba sincs a kréta körül. Sándor üdvözölte Jánost, János üdvözölte Sándort, nem csökök közt, de roppant barátságos érülettel, a mint illik is.

De hallottam azt is, hogy a társszerkesztők már is összevették a század fölött. Egyitek az 1900. évet, mint a jövő századot ünnepli, a másik szerkesztőtárs alkonyatnak nézi az 1900-at.

Jó, jó. Azaz mind a kettő jó.

Uj század? Nem uj század? nem nagyon határoz egy vidéki lapnál. Amde mégis kérem, hogy Önök mikor kezdik az uj századot?

Talán Önök is megjegyeztek, mint a pápa s a német császár, hogy 1900. az uj század?

De még egyet!

Mondjátok meg, ti Társszerkesztők, ha majd ütni kell, kit üssünk? Ha pedig dicsérni kell, kit dicsérjünk agyon közületek?

Kellemesek azok az emberek is, a kik megismerkednek velem. Mindegyiknek az a szokása, hogy az ujjait számba vagy az állam ala dugja. Ezt utálatos dolognak tartom. Rendszeren az ujjakra köpök s nevetek, ha ez sikerül. Mert sajna! ennek a nevetésnek is megadom az árát, mert most már mindenki számba akarja dugni az ujját.

Azok a különös eszközök meg, a melylyel folyton az orrom előtt hadonásznak, valósággal kétségbe ejtenek. Ilyen például egy fanyélre erősített ércskarika, melyen annyi kis csengő van. Ezek a csengők túrhetetlen zajt okoznak. Ha utána nyulok, hogy eldobjam: nem adják a kezembe, hanem még erősebben rázzák. Igazán azt hiszem, hogy az emberek meg akarnak örjíteni. — Aztán egy borzasztó fakerepelővel is kinoznak. Akárhova visznek, ezt a fakerepelőt is mindig magokkal hozzák. Például a kertbe megyünk. Nagyon éhes vagyok, vagy inni szeretnék. Azonnal kerepelnek, de a kerepelő oly közel jár hozzám, hogy mindig attól félek, hogy leütik az orromat. Természetesen nem merek tovább is züglődni, meg se moccanok s néma megadással tűröm az éhséget vagy a szomjuságot.

De egyéb félreértések miatt is kell szenvednem. Például visznek valahova s én érzem, hogy nyomja a pályámnak kötése a

hasamat. Tehát megfelelő kiáltozással jelezem, hogy ne jól érze a magam. A helyett, hogy megszabadítanának a kellemetlen köteleltől, egy kutyára mutatnak: „Nézd csak milyen szép kutyujka! Kutjus! Kedves kutyus!” Egyáltalában nem tudom fölfogni, hogy a kutya mit segíthetne rajtam, vagy hogy mi köze lehet az én pályámhoz, vagy az összeszorított hasamhoz.

És aztán akármilyen bajom van, lovat, macskát, házat, vagy fát mutatnak az okosak, azt hiszik, hogy ezzel segíthetnek rajtam!

Természetesen vannak olyan pillanatok is, a melyekben boszút állhatok rajtuk. — Például, ha valakinek az orrát vagy bajuszát megfoghatom: egyhamar nem eresztem el. Ilyenkor elégtételt veszek a szenvedé- imért. De azonnal rösszra fordul a sorsom, ha örömben elnevetem magam. Mert velem együtt ők is örülnek s újra kezdik a ringatást, a hintálást, a kerepelést és az ablak dobálást.

Nincs tehát semmi, a mi segítene rajtam, a mig ily szomorú állapotban vagyok. — De később, ha majd kiszabadulok a pályából . . . !

Morrow W. C.

És még egyet, ez a második egy, azaz két egy, tehát: kettő.

A „Csurgó és Vidék” mostani száma miért első szám, mikor utolsó lehetne? Én ugy tudom, hogy 1899. évben 53 vasárnap van, tehát 53 számot kellett volna biggyeszteni a lap élére s nem 1-es számot? Nem, különösen akkor, midőn az oroszok 1900-ban újra egy nappal elmaradnak, lapunk ellenben szágu'd s egy nappal előbbre siet.

Megtörténhetik majd illetéknépen, hogy a karácsonyt Luca napján utik utódaink: mig az orosz naptárhoz ragaszkodók talán a mostani, februári, legfőbb farsangot fogják üdvözölni Krisztus urunk születése-napjakent.

Akárhogy van különben a dolog, nem határoz: de mégis erre a legutolsó kérdésemre adjon feleletet a Szerkesztőség: Mi munkatársak, mik vagyunk s leszünk? Társ- munkások leszünk e, vagy munkatársak?

Egyébként zárom soraimat.

Kívánom, hogy lapunk prosperáljon.

Vivat, crescat, floreat!

Ypszilon.

Kedves Munkatárs!

Ön szinte gunyolódik! A floreatja majd- nem annyi, mintha pereat volna; crescat szinte decrescat; a prosperálás pedig desperálás.

Hogy a lapunkba írók munkatársak vagy társ munkások lesznek-e: szóvjáték. Önt mindenesetre szívesen fogadjuk körünkbe akár munkatárs, akár társ munkásként működni fog; de működjék ám és pedig csip- kelődés nélkül.

Tudja az emberek nem szeretik, ha gyöngye oldalukról piszkálják őket, de meg Ön is olyan tromfot kaphat, a miyenre nem számított.

Aztán meg ön a naptárral is előhoza- kodik. Igaz, hogy 1899-ben 53 vasárnap van s így mikor első számot adunk a mai számnak, egy vasárnapot elsikkasztottunk. De így kellett tenünk. Más egy hetilap, más a napilap.

A napilap mindenkor közöltet felhiva- sokat előfizetésre, hetilap pedig csak heten- ként.

De ez még hagyján.

Ön ugye meggratulált bennünket az ó esztendőben egy ujévi dörzedelmes cikkel? Nos? nem kívánhatja-e az olvasóközönség, hogy mi már Szilveszterkor boldog uj évet ne mondhasunk és ne üdvözöljük legelső sorban Önt, mint valóságos Szellemfít, a ki már arra is gondol: hogy a mi szerény ug- rásunkkal majd Luca napjára esnék valami- kor a karácsony, az oroszok karácsonya meg, mert újra elmaradnak egy nappal, talán a mostani husvétal esik össze?!

Önt Uram! elhivatnák Oroszországba, hogy üsse nyélbe kalendáriumukat; de ta- nácsadóul elhivatná a római pápa és a né- met császár is, hogy az uj század kezdése felől tájékoztassa őket.

Különben ugy veszem ki, hogy Önél már 1899-ben kezdődik az uj század, mikor ha- lottak napjára nászhimnuszot készítetteti óhajt és örömdalt nagypétekre.

Tévedés volt, az bizonyos, hogy egy halálos vers került a lap élére; de volt is perpatvar, veszekedés.

Sándor szidta Jánost, János szidta Sán- dort. Ketten, már mint Sándor és János szidták a kiadót, a kiadó a főszerdőt, a fős- szerdőt a másodszerdőt, ez meg a lapördelőt!

Baj különben nem történt, mert kisült, hogy az egész tragikomikus historiában bü- nös egyáltalában nem találdott s ugy volt jó minden, a hogy volt.

Tisztelt munkatársunk arra is kíváncsi, kit szidjon a közönség és kit dicsérjen meg a két társ közül, ha nem-tetszésről, esetleg tetszésről van szó?!

Ime válaszunk ez: Se ne szidjon, se ne dicsérjen. A szerkesztőtársak, illetőleg társszerkesztők teljes önzetlenséggel fogtak hozzá a lap szerkesztéséhez: elvárják te- hát, hogy a munkatársak, vagy, ha ugy te- szik, társ munkások hasonló önzetlenséggel sorakozzanak lapunk köré.

A sziporkázó cikkeket különben mindig szeretjük és ha kedves munkásunk — nem

merem használni most sem a munkatárs, sem a társmunkás neveket — fölkeres, mindig helyet adunk sorainak, avval a hozzáállással, hogy szellemileg megbüboljuk, ha ilyesféle szecsessziós irányban irni fog.

Egyébként szent a béke! Várjuk további munkálkodását.

x.

H i r o k.

— **Boldog új évet kívánunk mindenkinek.** Mégis legelső sorban lapunk t. e. olvasóközönségét üdvözöljük s üdvözöljük lapunknak munkatársait. Egész díszes sor kerül ki a munkatársakból. Egyik komolyirányban működött másik tréfálkozott, harmadik a műzsával enyelgett. A nevesebb munkatársak közül fölemlítjük: Bédy Mihályt, Beldyné Halász Margitot, Glosz Gézá, ki az ecset mellett a tollat is jól kezeli, dr. Horváth Józsefet, dr. Horvát Józsefnek Szaák Luizát. Hercegünk is van Herceg József személyében, de van szabónk is Vajdai Szabó urban és van egy talpig kész Rombányink, míg Gyulai Rombányija még mindig készül. Kalocsay E. Kondor J., Matolcsy I., mint lapunk legkomolyabb irányának képviselői, szintén nem egyszer szólaltak meg annak hasábjain, de igen nagy köszönettel tartozunk továbbá a közre munkálásért dr. Héjas I. és Héjas P.-nek, köszönettel a Hollósyaknak. Ne feledkezzünk meg azonban a mi Innocentünkről, Szakács Béla urról sem, a ki annyi odaadással, körültekintéssel és tapintattal vezette épen a legnehezebb időkben a lapszerkesztést. Még egyszer boldog új évet kívánunk! Kérjük a volt munkatársakat, hogy továbbra is dolgozzanak, az újakat és még újabbakat, hogy közleményeikkel lapunkat minél többször fölkeresni sziveskedjenek.

— **Hymen.** Dec. 25-én esküdtek egymásnak örök hűséget a helybeli izraelita templomban: Steinbock Antal dombovári sörraktáros és Lang Gizella helybeli kereskedőnek, Lang Mórnak leánya. Nagy vendégsereg volt együtt. Az esketést a helybeli rabbi végezte szép és megható beszéd kíséretében. A lakoma a Korona szálló dísztermében folyt le. Volt dikió, írá, zene és tánc. Csak a késő éjjeli órák vetették haza a kedélyesen mulatókat. Sok boldogságot kívánunk az új párnak:

— **Eljegyzés.** Laufer Mór, a csurgói takarekpénztár pénztárnoka, jegyet váltott Friedfeld Klementin kisasszonnyal Légradon.

— **Szilveszterest.** A csurgói Korcsolyaegylet f. évi december hó 31-én, Csurgón a „Korona” szálló dísztermében, saját pénztára javára tombolával egybekötött zártkörű Szilvester estélyt rendez. Belépti díj: személyjegy 1 frt, családjegy 2 frt, Kezdeté este 8 órakor.

— **Városi képviselők választása.** Előre gondoltuk, hogy újra meglepetés előtt állunk és ebben nem csalatkoztunk. A felvonuló ködmönös és subás atyafiak nagy számmal mutatkoztak, hogy gyakorolják alkotmányos jogaikat; úgy látszik, hogy vezérek is voltak, a kik összetartották a netán oszladozni akaró nyájat. A választást Kacs-kovics Lajos főbíró vezette. Birónak jelölttek: Pataki Antal, Fekete János, Gyurina István; pénztárnokságra pedig három kan-

didátus volt: Reményi Samu, Valent Imre és Vágó Gyula. Birónak egyhangulag Pataki Antal választott, a minek csak örülni tudunk s a mikor öneki őszintén gratulálunk, gratulálunk községünknek is, hogy ezt a tevékeny férfiut újra megajándékozta bizalmával. Helyettes biróvá Gyurina István lett s ez is teljesen helyes választás. Most jött a vihar. A volt pénztárnok személye sokaknak nem tetszett, szavazást kívántak a népvezetők s ime a kocka ugy esett, hogy míg Vágó 2, Reményi 39 szavazatot kaptak, addig Valent ur 106 vokssal elnyerte a pénztárosi állást. Helyes volt-e, nem-e a csere, a jövő mutatja meg; de részünkről az újabb labrakapó csereberét, pedig majdnem mindenütt jelelkezik, nem ajánljuk. Történet pedig e választás az Ur születésének 1899. esztendejében, dec. 27-én. Utána persze ós honi szokás szerint a kisebbség is, a többség is áldomásra vonultak, ki ebbe, kiabba a kocsmába. Szólt e zene s volt láрма nagy és verekedések is nagyok különösen a fáraóivadékok között. Késszurás, agybaverés sem hiányzottak, de, mert halálozást eddig nem jelentettek, megis vigyázattal vivhatták meg a harcot a verekedők: olyan „üssük agyon, de ne nagyon“-féle módos; vagy, mert a verekedéshez hozza szokott a muzsikásfaj, a ki ömlő vért csak olyan köpölyözésnek nézte, mely megritkította a sűrű vért és egyeseket megmentett a valószerű gutaütéstől.

— **Kinevezés.** Jünker Gusztáv, helybeli ügyvéd az újabbban éiette lépő bünvádi eljáráshoz járásbirósági helyettes ügyésznek neveztetett ki.

— **Az új évi köszöntéseket** a „Csurgói Járásai Népvélelési Egylet” által felhúzott szegény gyermekek javára tett adományokkal újabbban megváltották: N. N. 2 frt, K. I. 20 kr, Trencsény János K. S., Bodola László, Lovass Gyula. Ezzel a begyűlt összeg 12 frt 70 krt tesz ki. — Midőn e szives adományokért köszönetet mondok, tisztelettel kérem a n. é. közönséget, hogy ily uton is járuljon hozzá a szegény gyermekek felruházásához annyival is inkább, mert az idén 43 gyermek között osztottunk ki téli ruhaneműt 170 frt értékben. Ezen összeget pedig csak úgy tudjuk előteremteni, ha a n. é. közönség szives adományával ez uton is segítségünkre jön. Adorjá Miklós a „Cs. J. N. E.” elnöke.

— **Iparosok és kereskedők olvasókörének mulatsága.** A csurgói iparosok és kereskedők olvasóköre könyvtárának alapja gyarapítására 1900. január hó 13-án a Korona vendéglő nagyszobájában hangversenyvel egybekötött zártkörű táncmulatságot rendez. Kezdeté este 8 órakor. Belépti díj személyjegy 1 kor. 60 fill. családjegy 3 korona. Felülízetéseket köszönettel fogad és hirlapilag nyugtázza a rendezőség. — Másora a következő: 1. Mozzardt: Es dur finale, előadják Jünker Pál (zongora), Reményi Zoltán (I. hegedű), Szabó Lipót (II. hegedű), Bing Ernő (gordonka). 2. Pan halála. (Reviczky Gyulától). Előadja Weisz Teruska k. a. 3. Felolvasás: tartja dr. Wellesz Gyula ur. 4. Petőfi a Hortobágyon. Zenekísérettel szavalja * * * 5. Tánc.

— **Karácsony ünnepe** a szokott ünnepélyes hangulatban folyt le. Annyi fenyőt hordoztak széjjel, hogy szinte feltelni kell a fenyőerdőt a kiveszéstől. Fogyott a kis gyertya, dió, cukorka, csokoládé, aranyozó, mopszli-kutya, puska, hintaló stb. a boltokban; fogyott a pénz a kedves apák zsebében; fogyott a bor, tea, rum, mire megszólván az éjjeli harangszó, ki egyenesen, ki némi dülöngözéssel sietett az Isten házába. A nagy hideg dacára a katolikus templom tele volt az éjjeli istentiszteletnél, a pásztorok miséjén nemkülönben, nappal még a pogánykodók is benéztek a templomba, hogy ha rövid időre is, de magukba szálljanak. Református templomunk is ritkán örvendett ekkora látogatottságnak, mint a szent ünnepek

alatt. Nem csoda, hisz urvacsora osztás is volt, de még négy hangban is énekelt a csurgói népének, zengvén a 63-ik díszétet. Mily szép az ilyen és milyen megható. Nagyon helyes, hogy felújította rektor uram a már-már kivesző szokást és nagyon szép, hogy népünk szivesen hajolt a rektor uram szavára. Reméljük, hogy máskor is hallani fogunk egy-egy négyszólamú éneket, ha nemis mindig a népnek ajkáról, de pl. a gimnáziumi ifjuságéról. — Az ünnepek különben elmúltak s itt vagyunk az új évnél, a mely, hogy mit hord méhében, csak a jó Isten tudja.

— **A berzencei kaszinó.** Újabb időben a hányszor csak megfordultunk Berzencén, a kaszinót mindig üresnek találtuk. Mit csinálnak önök berzencei urak, hogy üresnek hagyják a kaszinó helyiségét, pedig van benne ujság, jó meleg, kártya. A kaszinófalak is rendbe vannak hozva és jó bor kapható a jóra való vendéglősnél. Ha mulatságot rendeznek, híjják meg a vidéket is, hogy hajdani jó időkhöz hasonlóan, egész kedélyesen elmulassunk s élénkeljük valódi barátsággal:

Berzencére kéne menni

Pulykakakast kéne venni . . stb.

— **Uj rend.** A holnapi nappal igazságügyünk terén új rend veszi kezdetét. A büntető eljárás lép életbe, mely kir. járásbiróságunk hatáskörét is érinti, a mennyiben több oly vétségi ügyet rendel a csurgói büntető bíróság illetősége felé, melyekben ezelőtt a törvényszék ítél. Egyszerűsint a kaposvári kir. törvényszék előtt a főbenjáró bűntények és a sajtóügyekben jún. 1-től kezdve esküdtzéki tárgyalások lesznek. A kaposvári kir. törvényszéknél az új eljárás folytán szükséges tanácsok következőkép alakítottak meg. A főtanács elnöke: Tarcsay Károly. k. elnök Kisfaludy Ákos. Birák: Horkay Sándor dr., Bajnai Endre dr. és Babócsay Jenő dr. Az esküdtbíró elnöké Kazinczy Gabor, h. elnök Kisfaludy Ákos. Birák Horkay Sándor dr. és Kisfaludy Ákos. Az esküdtzéki tárgyalások február, június és október hónapjaiban tartatnak.

— **Gyászrovat.** Kugler Sándor volt urod. kormányzó számtartó fájdalomtól megtört szívvel tudatja a maga, egy a testvérek és nagyszámu rokonság nevében a forrón szeretett felejtethetlen nőnek illetve testvéreinek és sógorának KUGLER SÁNDORNÉ szül. LEHRMANN ETELKÁNAK élete 70-ik, házasságának 47 ik évében hosszas szenvedés és a halotti szentségek ajtáts felvétele után 1899. december 27-én esti fel 11 órakor bekövetkezett halálát.

— Barla Szabó Endre temetése folyó évi december hó 24-én volt. Nevezett egyén 24 éves korában halt el nagy fájdalomra özvegy anyjának és testvéreinek. Pár éve, hogy a tanítás mezején működött nagy szorgalommal és ambícióval s ime a halál kiragadta szerettei közül. Isten adta, Isten elvette. Nyugodjatok meg édes véreim Az Úristennek rendeltetésein.

— **Fogyasztási szövetkezet.** A megindult mozgalomból, a nagymérvű érdeklődésből az következtetjük, hogy a fogyasztási szövetkezet már a közel jövőben csakugyan megalakul. A mint értesülünk, a tisztágot előkészítő-bizottság már teljes megállapodásra jutott, a módozatokat illetőleg s pár nap mulva aláírási íveket fogják körözni és közgyűlést fog tartani, egy felől a részvényesek tájékoztatására, másfelől pedig a végleges meglakulás céljából. Az előkészítő-bizottság ugyanis szükségét látja annak, hogy a közönséget tájékoztassa a fogyasztási szövetkezetek célja, tervszere és szándéka felől, mert úgy veszi észre, hogy egyesek nagyon is valótlan szinben igyekeznek föltüntetni a hazafias mozgalmat s arra sok egyéb melle t az antisemitizmus bályegét akarják rástútni. No hát vigyázzunk! Nem mi, a mozgalom barátai, hanem azok, a kik a mozgalommal szembe akarunk állani. Vi-

gyázzanak, hogy eljárásuk folytán magukra nagy bajt ne idézzenek föl. A mozgalom vezetőit tiszta hazafias érzés vezeti, nem egyéni, hanem a közérdek szolgálása s így hibát követ el mindenki, aki akár szóval, akár tettel annak ellenébe helyezkedik. Mert nemcsak a hazafiatlanság bélyege ül rá az ilyenekre, hanem bizonyára el is fogja seperni őket az az általános mozgalom, mely immár társadalmunk minden rétegében pártolókra, követőkre talált.

— **Hírlap árverezés** lesz a csurgói kaszinóban dec. 31-én d. u. 5 órakor. A kaszinó sok és szép lapot járát. Jövő évre a „Huszadik Század“ c. havi folyóiratot rendeli meg a kaszinó, behozza a „Kakas Mártont“ s törli helyébe a „Budapesti Naplót.“ Díszes dolog, hogy kaszinóink tudományos folyóiratot is rendeljenek; de úgy kellene, hogy azt el ne árverezzék, mert ily folyóiratokra a kaszinó könyvtárának szüksége van, sőt ha még nem késő, ajánlanók a Budapesti Szület is a laprendező és ajánló tag urak figyelmébe szintén a könyvtár gyarapodásának kedvéért.

— **Időjárás.** Szeszélyes időjárásunk van. Egyszer olyan a hideg, hogy bundában is vacog a fogunk s elfagyunk még a szobában levő virágok is, máskor meg eszege az ereszlől a hólé. Ez az utóbbi különösen nagy baj, mert reggelre rendszerint fagy áll be s ki jobbra, ki balra csuszik a járón, esetleg térdre bukik vagy hanyatt vágódik kedves öröme a gyermeknépségek, önmagának pedig nagy boszuságára. Sokan ugyan az országuton való járással igyekeznek menekülni ilyes kellemtelenségektől; csak hogy ezeknek viszont ugrálniok kell, mint a kecskéknak, majd erre, majd arra az oldalra, mert a feltörött út miatt ide-oda csuszik a szán. Legjobb dolguk volt még a koresolyázóknak, mert kijut nekik ezidén a sportból, bár úgy értesülünk, hogy az óvárosban felfogott víz miatt jegük nem épen a legirigylendőbb. Most meg 30-án kora hajnali villámlással járó zápor zavarta meg kedvtelésüket, sőt ma szombatn szinte tavaszi időnk van.

— **Komoly irány,** könnyed szellem, határozott nemzeti törekvés jellemzi a „Magyarország“ politikai napilapot. Nem hajlong ide-oda, nem úzérkedik politikai meggyőződéssel, egyenes és nyílt mint a magyar ember lelke, azért fért annyira közel a magyar nemzet szívéhez. A „Magyarország“ fél évtizedre visszanyúló multjában páratlan előhaladást tett. A művelt magyar társadalom befogadta, megkedvelte és nagyra nevelte, úgy hogy ma már a „Magyarország“ a legterjedtebb és legolvasottabb lapja a magyar közönségnek. A „Magyarország“ valósággal irányt szab és egyesíti maga köré a művelt magyar társadalmat. Bartha Miklós az ő páratlanul ragyogó tollával megragadja az elméket, úgy hogy politikai és társadalmi különbség nélkül mindenki meghajlik az ő tollának szépsége és varázsereje előtt. A „Magyarország“ minden sorában komoly és emelkedett, nem hódol a modern léhaságoknak, de eleven, gyors és szórakoztató. Azért kedvelt lapja a magyar családoknak. A „Magyarország“ felelős szerkesztője Holló Lajos országgy. képviselő, kivüle közéletünk és irodánk kitünőségeinek egész sorozata tartozik a „Magyarország“-hoz, Istinczedy László, Pazmándy Dénes, Móra ígyván, Vértessy Arnold, Bartók Lajos, Szabóné Nogáll Janka és a régi és újírói nemzedék sok más jeles tagja. A „Magyarország“ előállítási módja a modern technikai haladásnak igazi példaképe. Bécsből, Berlinből és az ország nagyobb városaival direkt telefonösszeköttetéseket tart fenn, híreit és tudósításait a leggyorsabban és legalaposabb forrásokból meríti. Ez teszi lehetővé, hogy a „Magyarország“ a többi lapokat egy félnap-

pal megelőzi. A „Magyarország“ reggel már az ország legtávolabbi részeiben is ott van. Hozza a kimerítő országgyűlést, a bel- és külföldi tőzsdei tudósításokat, kitünő regényeket, tárczákat stb. stb. A „Magyarország“ előfizetési ára egyévre 14 frt, negyedévre 3 frt 50 kr., egy óra 1 frt 20 kr. Az előfizetési pénzek postautalványon a „Magyarország“ kiadóhivatalába. Budapest, küldendők

Csarnok.

Bendő Gergely levelezése.

Közi: MATTER JÁNOS.

Némi szecesszióba csapunk ugyan át; ámde hol nincs ma szecesszió? Mindenre, a mi bizarr, rá szoktuk mondani, hogy szecesszió.

Ha nem tudjuk magunkat valami bajból kivágni: szecesszió; ha penzt kérünk: szecesszió; ha adóságot nem fizetünk: szecesszió; ha elkergetjük a cselédet: szecesszió; ha új cselédet fogadunk: szecesszió; ha magunk forgatjuk a kut kerekét s hordjuk a vizet: szecesszió.

Ilyen szecessziós világ mellett megbocsátanak, ha Bendő Gergely ur levelezését tovább közölni fogjuk ez új évfolyamban.

Közölni annál inkább közöljük: hisz Ypsilon munkatársunk, a ki maga egy élő szecessziólista, már is meginterpellált (l. fentebb), kedvét fogja lelmi az ilyesmiben.

A fakuló levélapok amugy is, előzmények nélkül is, megérthetők: szóljon hát a levél, a mint következik s jöjjenek utána a többi levelek.

Kedves Komám!

Rémdolog az, a min végig kellett mennem rövid két hét alatt. Megsúlyosodott s pénzéből kifogyott főnököm idegessége még egyszer akkora, mint gyógyulása előtt volt. Kényszerzubbonyba kellene öltöztetni ezt az embert s nem egy hivatal elére állítani. Az egész hivatalt úgy leszóltta, hogy borzasztó s ránk fogta, hogy távolléte alatt nem dolgoztunk. Mindent meg tudnék neki bocsátani, csak ez utóbbit nem; noha bevallom, hogy a mostani két hét alatt háromszor annyit végeztem, mint főnökömnek hat hétig tartó szabadság-ideje alatt.

Hát még a házukbeli történetek! Ezek csak a rettenetek. A szomszéd asszonyok négy nap alatt sem tudták elmondani viselt dolgaimat s hogy jó oldalról informáltak feleségemet, onnan is látható, hogy csak egy hét mulva nyitotta ki velem szemben, sógorasszonyommal együtt, a szájacskáját; de akkor aztán úgy rám olvastak épen egy nőfien barátom jelenlétében, hogy még talán a fogam is elpirult szégyenében, minden látszólagos hősködésem mellett is.

Hátha még azt tudná, a mit mi, hogy olasz bort iszik szegárdi helyett, melyet az orvos az ő erőtésére rendelt s nem a miénkére; hogy a pohárállományt én vettem alkuvás nélkül s nem jegyző barátunk; hogy a szalonasztal egyik lába új láb; hogy a Te gyöngéd kezeid játszottak feltett zongoráján, pedig te úgy értesz a zongorához, mint hajdu a harangöntéshez; akkor lett volna csak nagy csete-paté; de szerencsémre, erről hölgyeim nem értesültek s így szent valahogy a béke.

Szent különösen ma, mikor özvegy Szaploné szőnyegbe vándoroltak ki hölgyeim némi gyümölcs-szűretre és csak holnap estére térnek vissza, a mikorra vége lesz a sógorasszony ruhája nagymosásának, a melyhez ellenőrré engem neveztek ki kedveseim nagykegyelmesen.

Minden ellenőrszűrés mellett is két hét után ma van az első nyugalmas napom. A sok hangos beszéd a két nővér között fölér egy malomzakatolással; a két elkényeztetett gyermek pedig a legmagasabb mértékben tette próbává türelmemet.

De képzeld el, mit csinált a két szittyavivadék? Az ifjabbik mindig a vállamra vagy pedig térdemre kérezkedik. Ha vállamra ül, az amugy is gyűrűlő hajamat nyirbálja; ha

térdemen ringatom, nyurga bajuszommal játszik s kitépi esetleg a legegészségesebb szárlakat. Meg is szerettem volna rakni egypár-szor, de, mert ez a családnak a legkedvencebb kedvence, még szinte kérnem kellett a kis fiut, hogy játszzék velem, mert ezt én mindig csak szerencsémnek tartom.

A nagyobbik fiu csupa idegesség és méreg már most. Egész anyja. De előre is gondolom, ha ez odáig ér, hogy megússzul, nem lesz papuskormány alatt, mint edes apja, a ki nap nap után ivekre terjedő, mézes-mázos szerelmes leveleket küld legdrágábban féltett kincséhez, jóllehet, legidősebb fiok, mert a tudományt csak két középosztályig bírta megrágni s azt is rosszul, most már tán lakatos legény s talán ő is érzi már szívében s rózsafakadást, az az a szerelmi magnetizmus varázserejét.

Hogy terjengős ne legyenek, csak röviden írom meg e kis tigris csinálmányait. Az még hagyján volt, hogy két majolika tányért levert a falról, mert neki ugy tet-szett; hagyján, hogy azért sem volt szabad mutatnom anyja előtt rossz arcot, hogy a „Röptében a nagyvilág körül“ illusztrált műből a képeket sorjában tépte ki, de mikor, nem tudom honnan, egy sárguló papirost, első ideálomhoz írt ömlengő versemet átadta az anyjának s első ideálomnak rózsával belet levélét feleségemnek; sóbálványnyá szerettem volna valóni meglepetésemben, vagy az ablakon elodábitani a szemes fiokót. Bár talán mégis kár lett volna vele rosszul bánni, mert sógorasszonyomnak tet-szett a vers s meghagyta, hogy az ő házi boldogságáról is írjak egy verset; feleségemnek pedig szintén jól esett, hogy nini az ő urat más hölgyecske is kedvesnek találta; tehát mégsem választott olyan rosszul, mikor engemet boldogított gyöngéd-puha kacsóival egykoron.

Megcibálta ugyan egy kicsit a hajamat egész tréfásan; a miért hálából megígértem neki, hogy vagy ditirambot, vagy rapszódiát, vagy akár hősköteményt írok róla, de engedjen egy kicsit levegőzni, hogy eszméket szedjek a költeményes holmikhoz.

Ezenközben azouban hallok, hogy az ebédelőben vinyározás folyik s benyitván látom, hogy a kisebb fiu magyar cimeres csibukomból füstölni próbál, a nagyobbik, mert a multkor itt hagyott öblös tajtékpipából füstöt kicsélni nem tudott: úgy odaütötte a padlóhoz a te drága szerszámodat, hogy az ma már csak por és hamu. De hamivá vált illatos meggyfaszárod is a fiu nadrágján végzett porolás következtében való háromfelétörés, majd ellángolás miatt talán épen az általad nem kedvelt köménymagos leves főzése alatt.

Persze elmaradt a ditiramb, el minden költészet a hamaros még nagyobb lármára; de most mégis tele vagyok poézissal, mert szerencsémre a véget érni nem akaró hosszas készítés, pénzkerés, durcáskodás után két napra magamra hagytak keresztjeim. Ámde végezlek, mert indul a pósta. Szervusz. Eg veled és gyöngy harmat Szerető komád

Gergely.

(Folyt. köv.)

A SZERKESZTŐSÉG ÜZENETEI.

— Ypsilon. Fölszólalását, mint látja, közöljük. Többi kérdésére csak annyit mondunk, hogy karácsonyi számunknak nem minden közleménye ütötte meg a mértéket. Gondunk lesz azonban rá, hogy szép prózának keresztelt gyöngéségek, bárdolatlan zöngemények lapunkba ne kerüljenek.

— O— Üdv! Csak fujja a tárogatót, de hamis hangok nélkül.

— Innocent Budapest. Önről semmi hír. Talán csak nem akar minket egészen elfelejteni? A nagy készletből kérnénk valamit.

— Xerxes B—s. Ön Lisznyay Kálmán hangutánzó verseit akarja föléleszteni. Versére Arany-Szász-féle páródiából idézzük a választ:

Sülülü
Büülü,
Kótyonfitty
Sipiritty.

Hallgas már,
Mert 'szén kár:
Fáradság,
Izzadság,
Mert mind ez
Szélbe vesz.

Több kéziratra és kérdésre a jövő számban válaszolunk.